

СТАНОВИЩЕ

на съдията Неделчо Беров к.д. № 12/2000 г.

Мотивите на решение № 14 от 23.11.2000 г., отнасящи се до параграф 6 от Закона за изменение и допълнение на Наказателния кодекс /ЗИДНК/, се основават на идеята, че отделните основни права на гражданите, уредени в глава втора на Конституцията, имат различна правна стойност и при съпоставката им едно от тях получава по-висока оценка от Конституционния съд. Това е наложило използването на неюридически /хуманитарни, социални/ съображения в същата част от решението на съда.

Правото на труд и на минимално трудово възнаграждение /чл.48 К/ от една страна и правото на обществено и здравно осигуряване /чл.51 и 52 К/ от друга са конституционно установени и реализирането на всяко от тях трябва да се осигури от държавата. Това трябва да стане по начин, осигуряващ защита на всяко от тези права, която да не води до накърняване на другото основно право.

Ако законодателят прецени, че са необходими наказателноправни гаранции за реализиране на конституционното право на осигуровки, следва да предвиди наказателна отговорност именно за невнасяне на дължими задължителни осигурителни вноски. С параграф 6 ЗИДНК се създава чл.259 а, инкриминиращ друго поведение – разрешаване изплащането на възнаграждения, без да са внесени всички дължими задължителни осигурителни вноски. Така реализирането на правото на осигуряване /чл.51 и 52 К/ се свързва с изпълнението на другото равностойно право по чл.48 К и то по начин, който създава юридическа пречка за осъществяване на правото да се получи възнаграждение за положен труд.

Законовата уредба на едно установено основно право, която води до затрудняване или дори до осуетяване изпълнението на друго равностойно право, противоречи на Конституцията. Поради това пар.6 ЗИДНК е противоконституционен.

Съдия:

/Н.Беронов/